

er; men noget saadant se vi ikke det fjærneste Spor af i dette Lovforslag. Jeg maa maasse minde om de Forhold, under hvilke vi have Udgang til det store kgl. Bibliotek. Der findes paa dette Bibliotek en Læsestue, som er af en saa diminutiv Størrelse, og i hvilken Luften, Lyset og Opvarmningen er af en saadan Art, at det eneste, jeg formaar at sammenstille det med, er denne ærværdige Bysning; hvori den danske Rigsdag har Plads. Næst efter den i Retning af daarlige Luft, Kulde o. s. v. tror jeg nok man kan sige, at Læsestuen paa det store kgl. Bibliotek er uden Sidestykke paa de forskellige Biblioteker, som jeg i det mindste har haft Lejlighed til at gæste. Der er ikke mange Mennesker, som have et ordentligt Sted at sidde der nogen Sunde ville gøre sig stor Umage for at faa en Plads; men skal man endelig derop for at faa Udgang til et af de Værker, som ikke udlaanes; maa man i det mindste indfinde sig i meget god Tid og saa stunde sig og slaas om at komme hen til de Pladser, hvor der overhovedet kan være Tale om at se deroppe. Jeg tror derfor, at dersom man vilde til at reformere ved det store kgl. Bibliotek, saa maatte en af de første Ting være Læsestuen og dernæst ogsaa Udgangen. Man har det Særlynd ved det store kgl. Bibliotek, at det er lukket paa den Tid af Dagen, hvor almindelige Mennesker der ellers have noget at bestille i Livet, have Tid til at gaa derop. Det staaar aabent fra Kl. 10 til 3, men den Tid falder som bekendt sammen med de fleste Menneskers Forretninger. Særlig naar man taler om Lærere, hvis Tid er optagen i Skoler, saa er det en Kendsgerning, at ikke saa faa af vore Videnskabsmænd, der ere nødte til at tjene det daglige Brød ved Undervisning i Skolerne, ere fuldstændig affaarne fra Benyttelsen af det store kongelige Biblioteks Læsestue, og man kan ikke sige andet, end at det er en meget mangelfuld Benyttelse af Biblioteket. Derfor kunde jeg tænke mig, at man vilde foreslaa større Lønninger for Embedsmændene ved dette Bibliotek, hvis det var Hensigten at udvide Læsestuen. Jeg vil tillade mig at rette det Spørgsmaal til den højtærede Kultusminister, om det er en saadan Reform, han tilsigter ved dette Forslag, at de ved Biblioteket ansatte Embedsmænd i Fremtiden i Stedet for at arbejde 4—5 Timer om Dagen skulde være der hele Dagen, saaledes at man kunde faa Udgang ogsaa paa den Tid, hvor de Mennesker, der have Interesse af at benytte Biblioteket, virkelig kunne faa Tid og Lejlighed til at komme derop og benytte Biblioteket? Jeg maa sige, at jeg ikke har været i saa mange

fremmede Lande, men jeg har dog været i adskillige og besøgt Bibliotekerne, men ganske vist har jeg endnu ikke fundet noget Bibliotek, hvor det gik til som i dette, man kalder det store kgl. Bibliotek, som man jo vil hævde som Landets største og mest bethydningsfulde Institution paa dette Omraade, hvor man lever under saa absurde Forhold, at det ikke er aabent for Publikum mere end 5 Timer om Dagen og tilmed paa en Tid, som er den mest ubekvemme for Folk. Det almindelige er ved saadanne Biblioteker, at de ere aabne fra Kl. 9—7; det er det Timeantal, som Biblioteket har været aabent for Publikum, og det er endda tarveligt nok; thi for manges Vedkommende er Aftenen den bedste Tid. Men saaledes som Forholdet er ved vort store kgl. Bibliotek, tror jeg nok, det kræver i højeste Grad en Reform.

Jeg vil dernæst gerne tale om en anden Ting, som hænger sammen med det samme. Hele den Maade, hvorpaa man ansætter Embedsmændene ved det store kongelige Bibliotek, hviler derpaa, at ikke blot de egentlige Embedsmænd, men ogsaa Medhjælpere og Assistentter skulde være mere eller mindre Videnskabsmænd. Jeg tror, at man der er kommen ind paa et lidt forfæret Forhold. Naturligvis skal der i de højere Stillinger stilles videnskabelige Krav ved et saadant Bibliotek. Hvor der er Tale om de Embedsmænd, der skulde staa for Indbøf af Bøger o. s. v., der er det en Selvfølge, at man maa benytte Videnskabsmænd og oven i Købet fremragende og helst altsidige Videnskabsmænd. Jeg tror ikke, man staaer sig ved paa den Slags Poster at faa Videnskabsmænd, der have særlig Forærlighed for enkelte Grene af Videnskaben, der faste sig over Specialiteter og lade disse specielle Interesser spille ind paa det Omraade, som deres Embedsvirksomhed fører dem til at have med at gøre, nemlig Indbøfet af Bøger; men jeg mener, at der skal stilles ganske særlige videnskabelige Krav til enkelte af disse Stillinger, hvorimod jeg, naar Taleren er om de egentlige Assistentter, mener, at der kunne Fordringerne meget betydelig nedstemmes; thi til at finde en Bog i en Hylde hører der egentlig ikke saa overordentlig stor videnskabelig Uddannelse, saa det vilde næppe være af Bøjen, om man kom noget bort fra den noget for strænge Fordring. Jeg siger ikke dette, fordi jeg ikke under adskillige af de Videnskabsmænd, som der finde et tarveligt Levebrød, dette. Jeg vil i saa Henseende sige, at jeg under alle Videnskabsmænd saa gode Raar at arbejde under som muligt, men jeg tvivler nu noget om, at disse Bibliotekskaar ere de bedste Raar for Videnskabs-